

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Directio: Palazzo Apostolico - Città del Vaticano — *Administratio:* Libreria Editrice Vaticana

ACTA IOANNIS PAULI PP. II

LITTERAE APOSTOLICAE MOTU PROPRIO DATAE

quibus Commissio quaedam ad plenam ecclesialem communionem Fraternitatis sacerdotalis a sancto Pio X sodalium vel eidem coniunctorum expediendam instituitur.

IOANNES PAULUS PP. II

1. Ecclesia Dei adflicta illegitimam cognovit episcopalem ordinationem ab Archiepiscopo Marcello Lefebvre die tricesimo mensis Iunii collatam, unde ad nihilum sunt omnes conatus redacti horum superiorum annorum ut nempe in tuto collocaretur ipsa cum Ecclesia communio Fraternitatis Sacerdotalis a Sancto Pio Decimo quam idem condidit Reverendissimus Dominus Lefebvre. Nulli enim rei profuerunt eius modi conamina, quae prioribus mensibus fervidius usque fiebant quibusque Apostolica Sedes patientiam adhibebat et indulgentiam, quantum quidem ullo modo fieri licebat.¹

2. Maestitia vero haec praesertim a Sancti Petri Successore persentitur, ad quem videlicet primum unitatis Ecclesiae tutela pertinet,² quantumvis parvus numerus eorum fuerit qui hisce recta via implicantur eventibus, quoniam unusquisque homo a Deo diligitur iam ex sese

¹ Cf. *Nota informativa* diei 16 Iunii 1988 in diurnario «L'Osservatore Romano» (17 Iunii 1988), pp. 1-2.

² Cf. Concilium Oecumenicum Vaticanum I, Const. *Pastor aeternus*, cap. 3: D8 3060.

Christique sanguine est redemptus de Cruce in omnium hominum salutem profuso.

Adiuncta peculiaria, tum obiectiva tum etiam subiectiva, in quibus actus Archiepiscopi Lefebvre evenit, universis quidem opportunitatem praebent ut alte res ponderentur atque officium fidelitatis renovetur erga Christum eiusque Ecclesiam.

3. In semetipso talis actus fuit *inoboedientia* adversus Romanum Pontificem in causa quadam gravissima summique omnino ponderis pro Ecclesiae unitate, cuius generis est episcoporum ordinatio per quam nempe sacramentaliter sustinetur apostolica successio. Quam ob rem talis inoboedientia — secum quae infert veram repudiationem Primatus Romani — actum *schismaticum*³ efficit. Atque eundem peragentes actum, quamquam publicum *monitum* ad illos deferendum curaverat Cardinalis Praefectus Congregationis pro Episcopis superiore die decimo septimo mensis Iunii, Reverendissimus Dominus Lefebvre necnon sacerdotes Bernardus Fellay, Bernardus Tissier de Mallerais, Richardus Williamson et Alfonsus de Galarreta in gravem incurrerunt excommunicationis poenam iam ecclesiastica disciplina praestitutam.⁴

4. Huius autem schismatici actus *radix* dignosci potest in ipsa aliqua imperfecta et pugnanti sibi notione Traditionis: imperfecta, quandoquidem non satis respicit indolem *vivam* eiusdem Traditionis, quae — uti clarissime docet Concilium Vaticanum Secundum — « est ab Apostolis ... sub assistentia Spiritus Sancti in Ecclesia proficit: crescit enim tam rerum quam verborum traditorum perceptio, tum ex contemplatione et studio credentium, qui ea conferunt in corde suo, tum ex intima spiritualium rerum quam experiuntur intellegentia, tum ex praeconio eorum qui cum episcopatus successione charisma veritatis certum acceperunt ».⁵

Sed omnino discors est pugnans Traditionis notio quae universali Ecclesiae Magisterio opponitur, quod quidem pertinet ad Romanum Episcopum Episcoporumque coetum. Nemo profecto traditioni fidelis haberi potest qui ligamina nempe recidit ac vincula ab eo cui Christus ipsa in persona Apostoli Petri, ministerium commisit unitatis in Ecclesiam suam.⁶

³ Cf. *Codex Iuris Canonici*, can. 751.

⁴ Cf. *ibid.*, can. 1382.

⁵ Concilium Oecumenicum Vaticanum II, Const. dogm. *Dei Verbum*, 8. Cf. Conc. Oec. Vat. I, Const. *Dei Filius*, cap. 4: DS 3020.

⁶ Cf. Mt 16, 18; Lc 10,16; Conc. Oec. Vat. I, Const. *Pastor aeternus*, cap. 3: Dig 3060.

5. Facinore modo patrato ante oculos obversante, nos debere intellegimus cunctos fideles conscios reddere quarundam rerum quas tristis eventus hic prae se omnino fert.

w) Exitus reapse quem Episcopi Lefebvre motus nuper habuit omnibus fidelibus potest dare ansam debetque aperte ac penitus cogitandi de propria erga Traditionem Ecclesiae fidelitate, sincere a Magisterio sive ordinario, sive extraordinario, a Conciliis praesertim, a Nicaeno ad Vaticanum II. Ex hac quidem meditatione, omnibus persuadendum est reiterato efficacique modo, oportere sane adhuc dilatare et fidelitatem augere, amotis omnino falsis interpretationibus ac arbitrariis et non legitimis amplificationibus de rebus ad doctrinam, liturgiam disciplinamque pertinentibus.

Praesertim ad Episcopos, per munus quidem pastorale, officium grave pertinet perspicacem exercendi vigilantiam caritatis et fortitudinis plenam, ut eiusmodi fidelitas ubique servetur.⁷

Necesse tamen est, ut omnes Pastores et reliqui Christifideles plane denuo agnoscant non modo auctoritatem, sed etiam Ecclesiae thesaurum, quae et in charismatum varietate et in rerum spiritalium necnon apostolatus traditionibus innituntur, quaeque et pulchritudinem efficiunt unitatis in varietate: illius nempe «temperationis», quam Spiritus Sancti impulsu ad Caelum effert terrestris Ecclesia.

b) Velimus praeterea, et theologos viros et alios scientiarum ecclesiasticarum peritos admonere, ut et eorum sententia hisce in adiunctis exquiratur. Amplitudo, enim, et altitudo praeceptorum Concilii Vaticani II renovatum postulant investigationis studium, quo Concilii perpetuitas una cum Traditione omnino illustretur, in iis potissimum doctrinae partibus, quae, cum fortasse novae sint, nondum bene a quibusdam Ecclesiae portionibus intellectae sunt.

c) Hisce in adiunctis ante omnia cupimus sollemnem et concitatam, paternam ac fraternam provocationem ad eos omnes interponere, qui quoquo modo hucusque cum navitate Archiepiscopi Lefebvre coniuncti sunt, ut grave servant officium adhaerendi ad Christi Vicarium in unitate Ecclesiae Catholicae, neque velint ullo modo tam pravam usque sustinere agendi rationem. Omnes scire debent formalem schismati adhaesionem gravem esse in Deum iniuriam atque excommunicationem prae se ferre lege Ecclesiae rite statutam.⁸

⁷ Cf. *Codex Iuris Canonici*, can. 386; Paulus PP. VI, *Adhort. Ap. Quinque iam anni* (8 Decembris 1970): AAS 63 (1971), pp. 97-106.

⁸ Cf. *Codex Iuris Canonici*, can. 1364.

His omnibus fidelibus catholicis, qui se vinctos sentiunt quibusdam antecedentibus formis liturgicis et disciplinaribus traditionis Latinae, significare optamus etiam voluntatem Nostram — quacum petimus ut consocientur voluntates Episcoporum eorumque omnium, qui in Ecclesia ministerium exercent pastorale — facilem iis reddendi communionem ecclesiam rationibus necessariis ad tuendam observantiam eorum appetitionum.

6. Consideratis momento et multiplicitate quaestionum in hoc documento memoratarum, haec quae sequuntur decernimus :

a) instituitur *Commissio*, cuius erit Episcopis cooperari, Dicasteriis Curiae Romanae et circulis quorum interest, ut plenam expediat communionem ecclesiam sacerdotum, seminariorum alumnorum, communitatum aut singulorum religiosorum coniunctorum Fraternitati conditae ab Archiepiscopo Lefebvre, qui cupiant Petri Successori in Ecclesia Catholica cohaerere, suas servantes traditiones spirituales et liturgicas, iuxta Protocollum superiore die 5 mensis Maii obsignatum a Cardinali Ratzinger et ab Archiepiscopo Lefebvre;

b) haec Commissio constat ex Cardinali Praeside et aliis membris Curiae Romanae, pro numero qui opportunus habebitur secundum rerum temporumque adiuncta;

c) insuper, ubique observandus erit animus eorum qui se sentiunt traditioni Latinae liturgicae divinctos, idque per amplam ac liberalem applicationem normarum iamdiu ab Apostolica Sede editarum, quod attinet ad usum Missalis Romani iuxta editionem typicam anni 1962.⁹

7. Iam exeunte hoc anno, peculiari modo Sanctissimae Virgini dicato, exoptamus adhortari omnes ut se adiungant continuae deprecationi quam Christi Vicarius, per intercessionem Matris Ecclesiae, Patri adhibet ipsis Filii verbis : *Vt unum sint!*

Datum Romae, apud S. Petrum, die altero mensis Iulii, anno **MCMLXXXVIII**, Pontificatus Nostri decimo.

IOANNES PAULUS PP. II

⁹ Cf. Congregatio pro Cultu Divino, Ep. *Quattuor abhinc annos*: AAS 76 (1984), pp. 1088-1089.